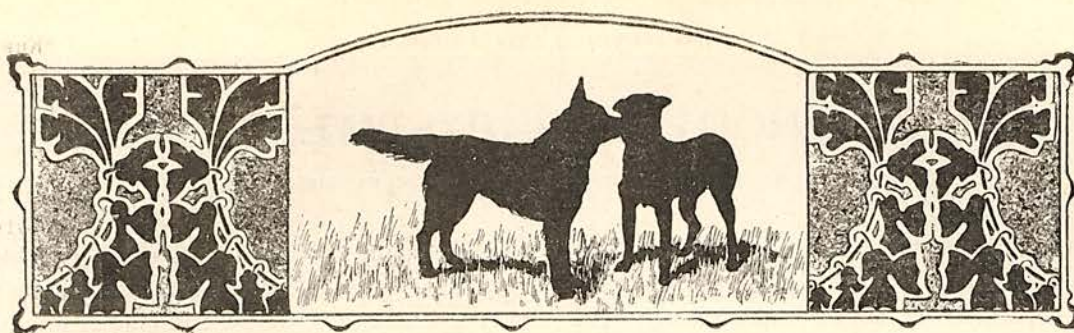

ПЪСЕНЬ НА КУЧЕТАТА

(Отъ Александър Петъофи¹⁾) — за юноши.

Небето е черно; бурята фучи; чеда на зимата, снѣгътъ и дъждътъ безспирно се сипятъ. Но нека се сипятъ! Ние сме въ най-топлия кжтъ на кухнята, кждѣто господарътъ ни е отредилъ подслонъ. Ние не се грижимъ за прѣхраната си. Господарътъ има добра трапеза и всѣкога остава по нѣщо отъ блюдата му; това е за насъ.

Отъ-врѣме-на-врѣме, наистина, плющи камшикътъ, и той гжделичка неприятно, но „кучешка кожа лесно заздравя“. Щомъ гнѣвътъ му мине, той пакъ ни повиква при себе си; тогава, щастливи, ние отново ближемъ краката му.

ПЪСЕНЬ НА ВЪЛЦИТЪ.

Небето е черно, бурята фучи; чеда на зимата, снѣгътъ и дъждътъ безспирно се сипятъ. Степята, прѣзъ която ние бродимъ, е дива и пустинна; нито храстче нѣйдѣ за подслонъ. Отъ вѣнъ студъ; отъ вжтрѣ — гладъ ни разкъсва. Това сж нашитѣ неумолими врагове, които безспирно ни измжчватъ. А

отгорѣ, и трети врагъ — пушката на ловеца разлива нашата кръвъ по бѣлата снѣжна постилка. Ние търпимъ студъ, ние търпимъ гладъ; куршумъ пронизва нашето месо. Тежка и немилостива е нашата сждба. Но ние сме свободни!

Отъ френски прѣведе:

Г. П.

¹⁾ Александър Петъофи е бѣлжигитъ унгарски поетъ-лирикъ. Неговата поезия е позната по своя особенъ националенъ характеръ. Той е загиналъ въ единъ бой срѣщу руситѣ въ 1849 год. Загиналъ е при това съвсѣмъ младъ — на двадесетъ и шестата си година.